

Arrest

Nr. 32 777 van 16 oktober 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Liberiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Monrovia. Uw vader is een Pakistaanse moslim die reeds lang in Monrovia is gevestigd en er handel drijft. Uw moeder is een Liberiaanse christen en etnische Krahn. Uw ouders leven gescheiden sedert één jaar en uw vader leeft nu samen met een Pakistaanse vrouw. U, uw broers en zusters werden vrij opgevoed met het moslimgeloof van uw vader en liepen tegelijk school in christelijke onderwijsinstellingen. Uw vader werd radicaler in zijn moslimgeloof sedert hij Mekka bezocht eind jaren 1990. Vanaf eind 2008 besloot u 's vrijdags niet meer naar de moskee te gaan maar uw moeder te volgen naar haar evangelische kerk "God Is Good International Ministries" in Monrovia. Uw moeder is een actief en verantwoordelijk lid van deze kerk. Uw vader kwam via vrienden te weten dat u niet meer naar de moskee kwam op vrijdag en sprak u hierover aan. U vertelde hem dat u besloten had niet meer naar de moskee te gaan en

vrij gekozen had voor het christelijke geloof. Uw vader aanvaardde dit niet en beschouwde dit als een schande voor zijn Pakistaanse moslimfamilie. U probeerde uw vader te overtuigen van uw levensbeschouwelijke keuze. Uw vader was kwaad en zette u onder druk door u uit te sluiten van zijn handelsactiviteiten. Toen uw vader in februari 2009 terugkwam van een drie maanden durend verblijf in Pakistan, eiste hij dat u de Islam trouw bleef en wilde hij u naar Pakistan of Soedan sturen om er de Koran te studeren. U weigerde dit en benadrukte uw volwassen leeftijd (34 jaar) en recht op vrije keuze. Op 15 februari 2009 werd uw wagen aangereden door onbekende gewapende militairen, die u beledigden en vervolgens uw wagen in brand staken. Iets later telefoneerde uw vader u met de boodschap dat wat gebeurd was een waarschuwing betrof. U legde hierover klacht neer op het centrale politiekantoor van Monrovia (zie kopie in het administratief dossier). U keerde niet meer terug naar uw woonst in het familiecomplex van uw vader, maar woonde voortaan bij uw moeder. Uw moeder was geschokt door de gebeurtenissen en de dreigementen van uw vader. Ze ging een week later met uw vader en uw broer (A.) praten, samen met pastoor (M.C.) van haar evangelische kerk. Uw vader werd opnieuw kwaad en bedreigde ook de pastoor, waarna opnieuw klacht werd neergelegd op het centrale politiekantoor (zie attest van uw moeder en de pastoor in het administratief dossier). De politie noteerde de klacht, zou de zaak onderzoeken en zou met name uw vader uitnodigen voor een gehoor. In maart 2009, gingen jullie drie maal poolshoogte nemen bij de politie, die geen nieuws had betreffende de zaak. Tot slot zei kapitein (A.D.) tegen jullie dat ze uw vader niet konden verplichten tot gehoor, aangezien het hier een familiale aangelegenheid betrof. U vreesde dat uw vader u zou laten ombrengen en besloot het land te verlaten. Uw moeder contacteerde ene (J.), die met u mee reisde en een paspoort voor u bijhield. Jullie reisden per vliegtuig op 26 en 27 april 2009 van Monrovia naar België. De volgende dag vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt.

De door u ingeroepen elementen komen onvoldoende ernstig voor om een internationale bescherming te kunnen rechtvaardigen. U verklaarde in Monrovia (Liberia) een probleem te hebben met uw vader, een Pakistaanse moslim, die u bedreigde met de dood omdat u in november 2008 (op 34 jarige leeftijd) besloot niet meer naar de moskee te gaan maar naar de evangelische kerk van uw moeder, een Liberiaanse christen. U liet zich zelfs dopen (bekering) in maart 2009, net voordat u Liberia verliet (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uw vader beschouwde u als een afvallige moslim en zou zelfs bereid zijn u te doden omwille van zijn (radicaler geworden) geloofsovertuiging en zijn gekrenkte eer. Voorgaande elementen duiden in de eerste plaats op een familiale aangelegenheid en met name een persoonlijk probleem tussen u en uw vader betreffende een levensbeschouwelijke keuze, wat u overigens bevestigde (CGVS, p.3 en 4). Daarbij dient benadrukt te worden dat u geen problemen kende met de Liberiaanse overheid en dat u in tegendeel terecht kon met uw klachten bij deze overheid (CGVS, p.3 en 4). U legde in dit verband een kopie neer van een politieverslag dd. 16.02.2009 en een getuigenis dd. 11.06.2009 van uw moeder, broer en pastoor (C.). U verklaarde ook zich beschermd te weten in het huis van uw moeder en door de politie in die buurt (CGVS, p.4). U stelde weliswaar dat de politie niet meer kon doen zolang er geen bewijzen waren tegen uw vader (p.4), wat enkel bevestigt dat de overheid in uw geval bereid is wettelijke maatregelen te nemen indien nodig. U haalde aan dat uw vader relaties heeft bij Liberiaanse moslims, maar u gaf toe dat moslims in de minderheid zijn in Liberia en hun politieke macht dus beperkt is (CGVS, p.3 en 4). U bevestigde ook dat in Liberia godsdienstvrijheid heerst, dat de Liberiaanse overheid ingrijpt wanneer dit grondwettelijke principe geweld zou worden aangedaan en dat in het algemeen geen sprake is van ernstige religieuze conflicten in Liberia, laat staan van religieuze vervolging (CGVS, p.3 en 4; zie informatie waarover het CGVS beschikt en werd toegevoegd aan het administratief dossier).

Uw vrees komt hierop neer dat u meent dat uw vader de middelen heeft om u in Liberia buitengerechtelijk te laten vermoorden en dat hij dit zou kunnen klaarspelen zonder dat hij gestraft wordt omwille van een gebrek aan bewijzen (CGVS, p.3 en 4). Dit berust op uitsluitend op blote beweringen die u niet hard kan maken. In zoverre uw vader u bedreigde en volgens u zelfs in staat zou zijn u te laten ombrengen, gaat het bovendien om een gemeenrechtelijk (beschermings)probleem dat op zich vreemd is aan de criteria van de Geneefse vluchtelingenconventie.

Daarenboven kan getwijfeld worden aan uw verklaringen als zou uw vader u daadwerkelijk dood willen en niet bereid zijn uw geloofskeuze tenslotte te aanvaarden. U verklaarde dat uw vader vroeger liberaal was in zijn geloof en jullie opvoeding, maar dat hij radicaal veranderde toen hij Mekka bezocht

eind 1990 (CGVS, p.2 en 3). Deze zogenaamde radicale verandering situeert zich bijgevolg reeds vele jaren terug. U verklaarde ook dat u het moslimgeloof van uw vader nooit strikt volgde en zich eigenlijk altijd wat afkeerde hiertegen (CGVS, p.2). Verder benadrukte u zelf dat u volwassen bent (34 jaar), dat uw geloof en bekering uw recht en vrije keuze is en dat u de radicale omkeer van uw vader niet aanvaardde (CGVS, p.3 en 4). Het is bovendien redelijk aan te nemen dat u beïnvloed werd door uw Liberiaanse moeder, die actief is in de evangelische kerk en die altijd christen is gebleven, ondanks haar huwelijk met uw moslim vader. Het valt in deze omstandigheden moeilijk aan te nemen dat uw vader zich dermate in zijn eer (of deze van zijn Pakistaanse familie) zou gekrenkt voelen dat hij u zou willen ombrengen. Hoe dan ook kon u niet hard maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert en bijgevolg internationale bescherming behoeft.

Er zijn verder ook geen elementen in uw relaas of in de informatie over Liberia waarover het Commissariaat-generaal beschikt om te geloven in het bestaan van een ernstig reëel risico in uw hoofde op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde originelen van een rijbewijs (met nummer DL 0025384) en van een geboortecertificaat (met nr. 46423), afgeleverd in juni 2009 (dus na uw vertrek uit Liberia) door de bevoegde Liberiaanse ministeries, verwijzen naar uw identiteit en herkomst, wat niet meteen betwist wordt. Hetzelfde geldt voor de brief van het Ministry of health & social welfare, waarin wordt gesteld dat uw geboorte laattijdig werd geregistreerd. Verder legde u een origineel neer van een politieverlag dd. 16.02.2009 betreffende uw voornoemde klacht en van een getuigenis dd. 11.06.2009 vanwege uw moeder, broer en pastoor (C.).

Deze documenten werden hierboven reeds aangehaald en doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en overwegingen. De getuigenis van uw familieleden kan overigens niet beschouwd worden als objectief bewijs. Het vermeldt ook dat de politie verklaarde niets te kunnen doen omdat hun familie zich bedreigd zou weten door voormalige ULIMO-rebellen die uw vader kent, maar daarbij moet opgemerkt worden dat ULIMO al lang niet meer bestaat en dat u zelf toegaf dat de actuele politieke macht van moslims in Liberia beperkt is (CGVS, p.3 en 4). Voor wat betreft het internetartikel met de titel 'Armed robbers engage in scare tactics' kan worden opgemerkt dat de inhoud hiervan evenmin iets kan wijzigen aan hoger vermelde opmerkingen.

U legde verder geen documenten neer die een controle van uw reisweg mogelijk maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag van 1951, de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivatie van administratieve handelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, de onderzoeksplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.1.1. Verzoeker stelt in een eerste onderdeel van het middel dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij met de dood is bedreigd zonder dat de overheid reageerde, zodat hij geen hulp kan krijgen in zijn land van herkomst.

Verzoeker betoogt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) zijn documenten, waarvan de authenticiteit niet wordt betwist, niet ernstig heeft onderzocht. Hij geeft aan dat de administratie een bijzondere zorg moet aan de dag leggen wanneer uit bepaalde feiten bepaalde consequenties worden getrokken.

De ingeroepen elementen zijn volgens verzoeker niet voldoende om te beslissen dat er in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Hij wijst tevens op de zorgvuldigheidsplicht en stelt dat het CGVS hiermee in casu geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker voert aan dat hij zoveel mogelijk details heeft gegeven en dat uit de elementen van zijn dossier blijkt dat voor hem een reëel risico bestaat in geval van terugkeer naar zijn land. Hij benadrukt dat hij bescherming heeft gezocht in zijn land van herkomst maar dat hij niet de gepaste reactie kreeg van de politie.

Gelet op hetgeen voorafgaat zou minstens het voordeel van de twijfel moeten worden toegekend daar het niet uit te sluiten is dat hij in geval van terugkeer naar zijn land ernstige problemen zou krijgen.

2.1.2. In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat rekening houdend met de specificiteit van het dossier en gezien de aangehaalde feiten in zijn hoofdte een reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Wat betreft de aangevoerde schending van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nalaat aan te geven welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing zou zijn geschonden en evenmin nader duidt op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt dit onderdeel van het middel niet dienstig aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven de artikel 2 en verder van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn probleem in wezen een familiale aangelegenheid betreft, daar hij een persoonlijk probleem kent met zijn vader omtrent zijn levensbeschouwelijke keuze. Verzoeker kende blijkens de stukken van het dossier geen problemen met de Liberiaanse overheid en kon integendeel bij deze overheid herhaaldelijk terecht met zijn klachten. Hij gaf aan zich beschermd te weten in het huis van zijn moeder en door de politie in de buurt en uit zijn verklaringen blijkt dat de politie bereid is wettelijke maatregelen te nemen wanneer nodig. Verzoeker gaf weliswaar aan dat zijn vader banden had bij Liberiaanse moslims, maar hij gaf toe dat moslims in de minderheid zijn in Liberia en hun politieke macht dus beperkt is. Hierbij kan overigens worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat zijn moeder een belangrijke figuur was binnen de kerk en dat zij tevens banden had met hoge militairen, hetgeen zijn vader ervan weerhield haar te dwingen zich te bekeren (administratief dossier, stuk 3, p.2-3). Hij bevestigde dat in Liberia godsdienstvrijheid heerst, dat de Liberiaanse overheid ingrijpt wanneer dit grondwettelijk principe geweld zou worden aangedaan en dat in het algemeen geen sprake is van ernstige religieuze conflicten in Liberia, laat staan van religieuze vervolging.

De bestreden beslissing stelt verder met recht dat verzoekers mening dat zijn vader de middelen heeft om hem buitengerechtelijk te laten vermoorden, en dit zonder gestraft te worden omwille van een gebrek aan bewijzen, op blote beweringen berust die hij niet hard kan maken.

Daarenboven motiveert de CGVS met reden dat getwijfeld kan worden aan verzoekers verklaring als zou zijn vader hem daadwerkelijk dood willen en niet bereid zou zijn om zijn geloofskeuze tenslotte te aanvaarden. Verzoeker verklaarde dat zijn vader vroeger liberaal was in zijn geloof en in verzoekers opvoeding, doch radicaal veranderde in 1990. Deze zogenaamde radicale verandering situeerde zich bijgevolg reeds vele jaren terug. Verzoeker gaf tevens aan dat hij het moslimgeloof van zijn vader nooit strikt volgde en dat hij zich hiertegen eigenlijk altijd wat afkeerde. Verder benadrukte hij dat hij volwassen is, dat zijn geloof en bekering zijn recht en vrije keuze is en dat hij de radicale ommekeer van zijn vader niet aanvaardde. Daarnaast is het redelijk aan te nemen dat verzoeker werd beïnvloed door zijn Liberiaanse moeder, die actief is in de kerk en altijd christen is gebleven. Het valt in deze omstandigheden moeilijk in te zien dat verzoekers vader zich dermate in zijn eer gekrenkt zou voelen dat hij verzoeker zou willen ombrengen. Dit geldt des te meer daar verzoeker zelf aangaf dat zijn vader genoeg zou kunnen nemen met hem uit te stoten en hem niet meer als zoon te beschouwen (administratief dossier, stuk 3, p.4).

Verzoeker brengt bovendien geen documenten bij om zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België te staven, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing is omstandig en in duidelijke bewoordingen gemotiveerd. Verzoeker beperkt zich tot een verwijzing naar de door hem ingeroepen asielmotieven en tot de algemene stelling dat de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen niet volstaan om te besluiten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging koestert. Hij betwist echter de uitgebreide motivering van de CGVS niet en weerlegt deze nergens in concreto. De bestreden motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt derhalve door de Raad overgenomen. De door verzoeker ingeroepen elementen zijn derhalve onvoldoende ernstig om internationale bescherming te rechtvaardigen. De voormelde motieven zijn, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wel degelijk afdoende om te besluiten dat verzoeker niet aantoont dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Waar verzoeker een schending van de onderzoeksverplichting aanvoert en aanvoert dat de bijgebrachte documenten niet werden onderzocht, dient te worden opgemerkt dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Blijkens de bestreden beslissing werden deze documenten immers wel degelijk onderzocht en in rekening gebracht. De CGVS oordeelde ten aanzien van het kopie van het politieverlag met recht dat hieruit blijkt dat verzoeker met zijn klachten terecht kon bij de overheid. De CGVS stelt, gelet op de inhoud ervan, met reden dat het politieverlag en het getuigenis van verzoekers moeder en broer en de pastoor geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen. Tevens wordt terecht aangehaald dat het getuigenis van verzoekers familie niet kan worden beschouwd als objectief bewijs. Waar deze getuigenis vermeldt dat de politie verklaarde niets te kunnen doen omdat hun familie zich bedreigd zou voelen door voormalige ULIMO-rebellen die verzoekers vader kent, motiveert de bestreden beslissing met recht dat ULIMO al lang niet meer bestaat en verzoeker zelf toegaf dat de actuele politieke macht van moslims in Liberia beperkt is. De CGVS stelt verder met reden dat de inhoud van het bijgebrachte internetartikel met de titel 'Armed robbers engage in scare tactics' evenmin iets kan wijzingen aan de voorgaande vaststellingen. Aangaande verzoekers rijbewijs, het geboortecertificaat en de brief van het Ministry of health & social welfare kan worden opgemerkt dat deze slechts verwijzen naar zijn identiteit en herkomst, welke niet worden betwist. Hierbij kan ten overvloede worden opgemerkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij een identiteitskaart en een geboorteakte had en dat hij deze achterliet in Liberia (administratief dossier, stuk 8, verklaring, nr.21). Derhalve is het bevreemdend dat verzoeker nalaat deze documenten bij te brengen ter staving van zijn identiteit, doch integendeel documenten bijbrengt die werden uitgereikt in juni 2009, op het moment dat hij reeds geruime tijd in België verbleef. Dit klemmt des te meer daar het adres op verzoekers rijbewijs, "*Duport Road Payn., Liberia*" niet overeenstemt met het adres dat hij opgaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken, "*24 street Sinkor, Monrovia, Liberia*", noch met het adres van zijn moeder, "*Old road Sinkor te Monrovia*" (ibid., nr.9, 13).

Verzoeker beperkt zich met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel tot de algemene bewering dat de CGVS hiermee geen rekening heeft gehouden, doch werkt geenszins in concreto uit op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meerbepaald het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, de vragenlijst van het CGVS en het verhoorverslag van het CGVS. Verzoeker kreeg de kans om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De door verzoeker bijgebrachte documenten en de landeninformatie in het dossier werden mee in rekening gebracht. De CGVS heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker voert, behoudens de reeds sub 2.2.1 besproken elementen, geen elementen aan ter staving van zijn verzoek om subsidiaire bescherming. Reeds hoger bleek dat verzoeker niet kon hard maken dat hij op grond van deze elementen internationale bescherming behoeft. Derhalve toont hij, de overige elementen van het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS